

Blog 92: Roze donderwolk

Babyblues, je weet wel. Die dagen nadat je monster ter aarde is gestort. Zeg maar dat gevoel wat je schijnt te hebben wanneer je net papa of mama bent geworden, tenminste...dat schetst de verwachting. Overal zie je het staan, rondom je vraagt men hoe de wolk bevalt, je leest het in elk tijdschrift, krant, blog, telegram, 1000 en 1 pagina`s. Het bevalt je prima zeg je, maar is dat wel zo?

Ik gun het een ieder van harte, eerlijk waar. Lijkt mij ook fijn, zo'n roze wolk. Ik heb hem alleen nooit gezien, gevoeld, geproefd, gehoord, geroken of wat dan ook. Hij zal er ongetwijfeld zijn geweest maar waar ging het dan mis? Hoe heb ik hem gemist? Simpel zat. Die roze wolk is er wel degelijk, wat men je alleen 'vergeet' te vertellen is dat de bliksemschichten om je oren vliegen. Die momenten dat je geniet van je roze wolk is het moment dat je wel 23 minuten mag slapen en omdat je slaapt, mis je die verdomde wolk. Wéér. Babyblues, Babyhorror bedoelen ze waarschijnlijk. Hoe leuk het ook is, zo'n ukkie, het vraagt nogal wat van je. Dat is net even dat stukje wat je nergens hebt gelezen of gehoord. Niet alleen die slapeloze nachten. De meeste kennen die wel van vrienden of familie. Weinig trekken het echte boek open. Het is namelijk niet alleen met baby's. Het gaat gewoon door, zo'n jarenplan zonder einde. Tandjes, buikkrampjes, honger, nachtmerries om niets, groeispurten, ik lust geen vast voedsel, leren omdraaien, overal staan, verkoudheidjes, oververmoeidheid, verjaardagstress, school, geen school, vertaalprogramma gecrasht en verlatingsangst.

Die laatste twee zijn een ding. Een gecrasht vertaalprogramma heeft direct effect op je privacy. Als je zegt dat je moet poepen, horen ze; familymeeting op de wc. Neem je speelgoed, dekens, kussens en een ellenlang bullshit verhaal mee en stel zoveel mogelijk onnozele vragen.

Als je zegt niet daar rotzooien want je gaat vallen, horen ze; de deurpost is van pudding gemaakt, test maar.

Als je zegt dat ze zachter moeten praten, horen ze; het stadion is nog niet uitverkocht, gaarne de aardbeien in de aanbieding.

Als je zegt dat je zo terug bent, horen ze; ik ben papa en ik doe een klimrek na, volg mij!

Dan ga ik niet eens vertellen over de duizenden vragen maar het bekende zoals wanneer je brood eet, je de vraag krijgt of je brood eet. Of als Rohan met de auto's speelt, of hij met de auto's speelt. Of als je hard lacht, ze vragen of het grappig is. Ik begin er niet aan.

Verlatingsangst, oftewel ik moet kleding met klittenband hebben. Altijd en overal wordt je gevolgd. Al manoeuvreer je jezelf een weg over het aangelegde parcours van knuffels, auto's, kleine vriendjes banen, brood, laarzen en monsters voor 1,3 meter. Je wordt gevolgd. Door kind en geluid. Het zal verdorie toch niet zo zijn dat je de telefoon opneemt zonder mij mee te nemen. Al helemaal niet wanneer je weer de billenpoetstaak op je mag nemen, want dat kan prima met zn 4-en in 1,5 vierkante meter. Sterker nog, ik help wel even zodat je er net niet bij kunt. Oh je gaat op een andere plek zitten? Wacht! Ik ga even aan je broekspijpen hangen zodat het wat makkelijker is...voor mij. Als je dan voor de duizendste keer je koffie of thee weg mag mieteren en nieuwe wilt pakken en je zegt; ik ben zo terug, horen ze; hij verlaat me en komt nooit meer terug. Broeders en zusters, HELLUP DAN!!! We gaan weer pakdepapa spelen! Al dit bovenstaande is helaas geen totaaloverzicht van een maand. Het is een kleine greep uit het eerste dagdeel op een typische dag wanneer je weer niet meer dan 4 uur geslapen hebt. Gezellig he!

Roze wolk. Donder op! En als je dan toch gaat, neem de monsters maar mee. Voor een uurtje alsjeblieft want anders krijg ik ontweningsverschijnselen. Ergens is het toch wel fijn, al dat gedoe om je heen. Kak, zit ik toch op die wolk.